

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Свиленград, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ЧЕТВЪРТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.ова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова Гражданско дело № 20225620100512 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното: -

Предявени са искове с правно основание чл. 422, ал. 1, вр.чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК, вр.чл. 240, ал. 1 и ал. 2, вр.чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД, вр.[чл. 9](#), [чл. 11](#) и [чл. 33 от Закона за потребителския кредит](#) (ЗПК) за установяване на парични вземания.

Производството по делото е образувано по Искова молба на „Дайнърс клуб България” АД с ЕИК 121230735, със седалище и адрес на управление: град София, бул.„България” № 81г, представлявано от Изпълнителния директор Симеон Борисов Илиев, против А. А. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес: *****, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумата от 2 724.17 лв., представляваща главница, дължима по Договор за преиздаване на револвираща международна кредитна карта DINERS CLUB и предоставяне на кредитен лимит (овърдрафт), сключен на 14.11.2018 година и сумата 320.49 лв., представляваща наказателна лихва за забава, дължима за периода от 01.11.2021 година до 31.05.2022 година, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на Заявлението по чл. 410 от ГПК в Регистратурата на Районен съд - Свиленград (31.05.2022 година) до

окончателно изплащане на сумата.

Твърди се в Исковата молба, че „Дайнърс клуб България” АД и ответникът А. А. били сключили Договор за преиздаване на револвираща международна кредитна карта DINERS CLUB и предоставяне на кредитен лимит (овърдрафт), на дата 14.11.2018 година за сумата до 3 500 лв. за извършване на безналични плащания и за теглене на пари в брой от банкомат или ПОС. На 16.11.2018 година с Протокол картата била получена от длъжника, т.е. от този момент кредитният лимит по картата бил на разположение на длъжника за изразходване. Наложило се сключване на посочения Договор, тъй като била констатирана техническа повреда на пластиката (картата) по предходния Договор за издаване на револвираща международна кредитна карта DINERS CLUB от 17.10.2017 година.

За ответника възникнало задължение да погасява пълния размер на всички отчетени разходи през съответния отчетен период, считано от първо число на всеки календарен месец от срока на действие на Договора до последното число на същия календарен месец. Ответникът бил задължен ежемесечно да погасява и минимална погасителна вноска, представляваща 5% от размера на главницата на задълженията, формирани към последния ден на отчетния период, включително и всички дължими към датата на падежа лихви, такси и комисионни. При неплащане на пълния размер на минималната погасителна вноска до датата на падежа, титулярът на картата плащал наказателна лихва за забава.

Кредитът бил обслужван макар и със системни закъснения от падежната дата, до 16.11.2021 година, като след това погасителни вноски не били правени.

Твърди се, че кредитът ставал автоматично изцяло предсрочно изискуем, без да се уведомява титулярът на картата, когато е налице забава в плащането за срок по-дълъг от 150 календарни дни, считано от датата, на която това задължение е станало изискуемо. Т.е. считано от 15.12.2021 година, кредитът бил станал изцяло и предсрочно изискуем.

Предвид изложеното „Дайнърс клуб България” АД подало Заявление по чл. 410 от ГПК до Районен съд – Свиленград, по което било образувано ч.гр.д. с № 361 по описа на Съда за 2022 година за издаване Заповед за изпълнение и Изпълнителен лист. Състав на Районен съд – Свиленград бил

издал Заповед за изпълнение с № 191 на дата 01.06.2022 година. Тъй като Заповедта за изпълнение била връчена при условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК, било заведено настоящото гражданско дело (установителният иск по чл. 422 от ГПК бил подаден от „Дайнърс клуб България“ АД в едномесечния срок).

Претендират се разноските по делото. Представен е Списък на разноските, представляващ част от Исковата молба.

В едномесечния срок по чл. 131 от ГПК не е постъпил Отговор на исковата молба от ответника.

В съдебно заседание, редовно призовано, дружеството - ищец не изпраща представител. Чрез процесуален представител в Писмена молба излага доводите си по същество с оглед уважаването на исковите и присъждане на разноските по настоящото дело и тези по заповедното производство като се претендират в размер на 210.89 лв. (а в действителност има присъдени 75 лв. - 25 лв. за държавна такса вместо платената 60.89 лв. и 50 лв. за юрисконсултско възнаграждение).

В съдебно заседание редовно призован чрез назначения му особен представител – адвокат Р. Б., ответникът не се явява. С Писмено възражение адвокат Б. иска от Съда да отхвърли исковите по чл. 422, ал. 1, вр.чл. 415, ал. 1 от ГПК като навежда възражение за недействителност на процесния Договор, тъй като бил сключен при наличието на неравноправни клаузи, съдържащи се в него. С Писмена молба особеният представител – адвокат Б., иска да й бъде изплатено дължимото възнаграждение, като прилага документ за банкова сметка.

*Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от **фактическа страна следното**:*

Приложено е ч.гр.д.№ 361/2022 година на Районен съд - Свиленград, образувано по повод Заявление за издаване на Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК с вх.рег.№ 4600 от 31.05.2022 година, подадено от „Дайнърс клуб България“ АД против А. А., за същите вземания, произтичащи от същите обстоятелства, като е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК № 191/01.06.2022 година, с която Заявлението е уважено изцяло за претендираните вземания, ведно със законната лихва върху главницата, начиная от 31.05.2022 година до изплащане на вземането. В полза на

заявителя в това заповедно производство са присъдени и направените по делото разноски: 25 лв. - държавна такса и 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

С Разпореждане № 970/23.06.2022 година, Заповедният съд е приел, че издадената по делото Заповед за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК и указал на заявителя, че може да предяви иск относно вземането си в едномесечен срок. Съобщението е получено на 14.07.2022 година.

Заявителят е предявил иск за установяване на вземането си в едномесечния срок по чл. 415, ал. 4 от ГПК (Исковата молба е подадена в Съда на 04.08.2022 година), поради което се развива настоящото производство.

Не се спори по делото, а и от представения заверен препис на Договор за преиздаване на револвираща международна кредитна карта DINERS CLUB и предоставяне на кредитен лимит (овърдрафт) от 14.11.2018 година, ведно с Общи условия (ОУ) и Тарифа на „Дайнърс клуб България“ АД, се установява, че ищецът, наричан в Договора „издател“, е приел да преиздаде на ответника, наричан „титуляр“, револвираща международна кредитна карта DINERS CLUB, тъй като била констатирана техническа повреда на пластиката (картата) по предходния Договор за издаване на револвираща международна кредитна карта DINERS CLUB от 17.10.2017 година. Съгласно т. 2 от Договора от 14.11.2018 година, издателят предоставил на титуляря правото да ползва кредитен лимит (овърдрафт) в размер до 3 500 лв., който може да бъде усвояван с използване на издадената карта и при условията и реда, предвидени в ОУ на „Дайнърс клуб България“ АД за издаване и ползване на револвиращи международни кредитни карти DINERS CLUB. В т. 3 е уговорено, че срокът за ползване на кредитния лимит (овърдрафта) е до 31.10.2019 година, като същият може да се подновява автоматично при условията и по реда, предвидени в ОУ на издателя.

Съгласно т. 6 от Договора за всички операции, извършвани с картата, отчетени през един отчетен период, титулярът има право на гратисен период със срок съгласно действащите ОУ на издателя (до 45 дни), през който не се начислява уговорената с Договора лихва, като титулярят има право на гратисен период само при условие, че до датата на падежа той погаси пълния

размер на отчетените с картата плащания през съответния отчетен период. Определение на понятието „дата на падежа” се съдържа в ОУ, съгласно което това е датата, до която титулярят е длъжен да погаси изцяло задълженията, формирани през изтеклия отчетен период или не по-малко от минималната погасителна вноска, като за дата на падежа се счита 15-то число на месеца, следващ изтичането на отчетния период. Съгласно ОУ минималната погасителна вноска, която титулярят е длъжен да погасява ежесечно в размер на 5% от дебитното салдо по партидата към последния ден на изтеклия отчетен период. При непогасяване до датата на падежа на пълния размер на задълженията по картата при условията на т. 6, е уговорено, че титулярят заплаща на издателя върху непогасените суми фиксирана годишна лихва в размер на 19% (т. 7 от Договора); а при непогасяване до датата на падежа на съответния отчетен период на пълния размер на минималната погасителна вноска, титулярят заплаща на издателя върху непогасената част от минималната погасителна вноска наказателна лихва, която към датата на подписване на Договора е посочената в т. 7 от Договора редовна лихва плюс наказателна надбавка в размер на 6 пункта (т. 7. 1. от Договора).

В чл. 13.2.1 от ОУ е предвидено, че ползваният кредит става автоматично изцяло и предсрочно изискуем, без да се дава допълнителен срок за изпълнение, когато е налице забава в плащането на което и да било изискуемо задължение на титуляря за срок по-дълъг от 150 календарни дни, считано от датата, на която това задължение е станало изискуемо.

Видно от Протокол от 16.11.2018 година, ответникът е получил на тази дата издадената му кредитна карта.

По делото са приложени и извлечения от счетоводството на ищеца за движението по партидата на кредитната карта на ответника за периода от месец октомври 2017 година до месец юни 2022 година, от които е видно, че от месец октомври 2017 година (съгласно действащия към този момент Договор за издаване на револвираща международна кредитна карта DINERS CLUB и предоставяне на кредитен лимит (овърдрафт) от дата 17.10.2017 година) същият е извършил множество тегления на пари в брой от АТМ устройства (банкомати) и плащания на покупки, извършвал е и внасяне на средства за погасяване на задълженията си. Установява се, че кредитът е обслужван до месец ноември 2021 година.

Представено е Удостоверение изх.№ 7256/25.05.2022 година, издадено от ищеца във връзка с процесния Договор за кредитна карта, сключен с ответника на 14.11.2018 година, с което се удостоверява, че към 31.05.2022 година дължимите и непогасени суми съгласно Договора са в общ размер на 3 044.66 лв., от които: главница, дължима съгласно т. 2 и т. 5 от Договора и т. 10.1 от Раздел X на ОУ, в размер на 2 724.17 лв. и лихва, дължима съгласно т. 7 и т. 8 от Договора и т. 11. 1. от Раздел XI на ОУ, считано от 01.11.2021 година до 31.05.2022 година, в размер на 320.49 лв.

Договорът е подновяван автоматично в съответствие с т. 3 от същия и не е бил прекратен към момента на подаване на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение.

В кориците на делото е приложена Справка относно актуалното състояние на дружеството – ищец.

Горните факти Съдът установи след преценка на всички събрани по делото доказателства, съобразно доказателствената сила, която им придава ГПК.

*При така установената фактическа обстановка, Съдът по свое убеждение и по реда на [чл. 235, ал. 2](#), вр.[чл. 12 от ГПК](#), след като обсъди възразженията, доводите и исканията на страните, достигна до следните **правни изводи**:*

По допустимостта:

Предявените положителни установителни искове по чл. 422 от ГПК за установяване на парични вземания са **допустими**, като е налице правен интерес от предявяване на исковете, което се доказва и от приложеното ч.гр.д.№ 361/2022 година по описа на Районен съд - Свиленград, по което има издадена срещу ответника А. Заповед № 191 за изпълнение по чл. 410 от ГПК от 01.06.2022 година като вземанията по настоящото производство съответстват на тези по Заповедта за изпълнение. Тя е връчена редовно по [чл. 47, ал. 5](#) от ГПК и исковете, по които е образуван настоящият процес, са предявени в месечния срок по [чл. 415, ал. 4 от ГПК](#). Същите са предявени от (предвид приложеното по делото Пълномощно) и против (след поправка на основание чл. 101, ал. 1 от ГПК по отношение собственото име на ответника) надлежна страна по спора, поради което подлежат на разглеждане по същество.

По същество:

Разгледани по същество Районен съд - Свиленград намира исковете по чл. 422, ал. 1, вр.чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК, вр.чл. 240, ал. 1 и ал. 2, вр.чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД, вр.[чл. 9](#), [чл. 11](#) и [чл. 33 от ЗПК](#) за **неоснователни**.

За основателност на исковете, ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване възникване на вземанията и техния размер, в това число – наличието на валидно правоотношение по Договора от 14.11.2018 година за преиздаване на револвираща международна кредитна карта DINERS CLUB, сключен при спазване на законовите изисквания и зачитане правата и интересите на потребителя, по който е предоставена съответната парична сума, която е усвоена от него и са настъпили предпоставки за предсрочна изискуемост; размер вземанията; валидна клауза за начисляване и предпоставки за дължимост на наказателна лихва за исковия период.

Ответникът следва да проведе насрещно доказване по тези факти, както и да докаже обстоятелства, които изключват, унищожават или погасяват процесните вземания, а при установяване на горните предпоставки от ищеца - следва да докаже, че е погасил задълженията си в срок.

При така разпределената доказателствена тежест, Съдът приема претенциите за неоснователни.

Всеки Съд е длъжен да констатира и отстрани всяко нарушение на императивни материалноправни норми, които регулират правния спор. Правовата държава провежда принципа на законността ([чл. 4 от Конституцията на Република България](#)). За това [чл. 5 от ГПК](#) задава като основен принцип на гражданския процес и задължава Съда при решаването на делата да осигури точното прилагане на закона. Общественият интерес от осигуряване на точното прилагане на императивните правни норми, които регулират правния спор, преодолява диспозитивното начало ([чл. 6 от ГПК](#)). Съдът следи служебно и при незаявено основание за нищожност на Договора, когато: 1./ е нарушена норма, предвидена в закона в обществен интерес и не се изисква събиране на доказателства; 2./ е относимо до формата (външната страна на представения правопораждащ спорното право документ); 3./ е налице противоречие с добрите нрави (в този смисъл е Решение № 229/21.01.2013 година по т.д.№ 1050/2011 година на II т.о. на ВКС; т. 3 от

Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 година на ОСТК на ВКС и др.); 4./ е налице неравноправна клауза.

При така установените факти настоящият състав намира, че волеизявленията на страните по делото са били насочени към пораждане на облигационно правоотношение по Договор за потребителски кредит. Процесният договор е сключен на 14.11.2018 година и попада в приложното поле на [ЗПК](#), обнародван, ДВ, брой 18 от 05.03.2010 година, тъй като ответникът има качеството на потребител по смисъла на [чл. 9, ал. 3 от ЗПК](#), съответно ищецът се явява кредитор, съгласно четвъртата алинея на същата разпоредба, тъй като се предоставя кредит под формата на заем, който не попада сред изключенията на [чл. 4 от ЗПК](#) (т. 15 е неприложима, тъй като е в сила от 01.01.2021 година).

Съгласно [чл. 9, ал. 1 от ЗПК](#) (, приложим към процесното правоотношение) - въз основа на Договор за кредит, кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на Договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Разпоредбите на [чл. 12 от ЗПК](#) уреждат формата и съдържанието на Договора, който в случая е под формата на овърдрафт.

Съобразно [чл. 22](#), [вр.чл. 12, ал. 1, т. 8 от ЗПК](#), Договор за потребителски кредит, който се предоставя под формата на овърдрафт, е недействителен, ако не са посочени приложимият лихвен процент и условията за прилагането му. В случая в Договора е посочено, че лихвеният процент към датата на подписване е 19%, който не може да се приеме за фиксиран, т.к. според т. 8 от Договора – годишната лихва се начислява и прилага спрямо непогасената сума съгласно действащата към датата на подновяване на Договора Тарифа на издателя за таксите, комисионите и лихвите за издаване и обслужване на кредитни карти. От изложеното е видно, че няма конкретика и яснота относно приложимия лихвен процент по кредита към съответния момент на дължимостта на лихвата, като същевременно изцяло липсва разпоредба за условията за прилагането му. Липсва уточнение

за базата, върху която се начислява лихвеният процент. В т. 8 е уговорено, че ще се заплаща върху пълния размер на задълженията по картата, без същите да са уточнени. Т.е. не става ясно как е разпределян лихвеният процент във времето и върху кои суми се дължи, дали само спрямо тегленията и натрупаната главница и/или и върху други акцесорни плащания (в Тарифата е предвидено такова на различни видове такси и комисиони). Оттук не става ясно как принципно се формира възнаградителната лихва. Без значение дали лихвеният процент е фиксиран или променлив, следва в Договора за кредит да са посочени условията (начините) за прилагането му и да има яснота на какъв размер възлиза. Тези изисквания не са изпълнени. В Договора е посочен единствено размерът на лихвения процент, но само към определен момент – датата на подписване. В този смисъл Съдът намира, че е налице нарушение на разпоредбата на [чл. 12, ал. 1, т. 8 от ЗПК](#), която е императивна.

На следващо място, не е спазено и изискването на [чл. 12, ал. 1, т. 9 от ЗПК](#). Разпоредбата сочи, че Договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на Договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в Приложение № 1 начин. В случая изобщо не е ясно по какъв начин е определена общата дължима сума от 320.49 лв. и по каква причина възлиза на този размер. Отделно - годишният процент на разходите следва да включва всички разходи на кредитната институция по отпускане и управление на кредита, както и възнаградителната лихва и се изчислява по специална формула. Спазването на това изчисление, дава информация на потребителя как е образуван размерът на годишния процент на разходите и общо дължимата сума по Договора.

Нарушение е налице и тъй като в Договора кредиторът се е задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по кредита и годишния лихвен процент на разходите. Липсва обаче ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита (кои компоненти точно са включени в него и как се формира същият от 20.9%). В този порядък следва да се посочи, че, съобразно разпоредите на ЗПК, годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в това число тези, дължими на

посредниците за сключване на Договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Т.е., в посочената величина (бидейки глобален израз на всичко дължимо по кредита), следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. В случая, в Договора за кредит яснота досежно тези обстоятелства липсва. Следва да се има предвид, че годишният лихвен процент на разходите е величина, чийто алгоритъм е императивно заложен в ЗПК и приемането на методика, налагаща изчисляване на разходите по кредита по начин, различен от законовия, е недопустимо (в материалноправен смисъл). Съставните му елементи обаче, както бе посочено и по-горе, остават неизвестни, при което се създават предпоставки кредиторът да ги кумулира, завишавайки цената на ресурса. Не става ясно какво се включва в общите разходи за потребителя, настоящи или бъдещи, доколкото е предвидена дължимост и на лихви, такси и комисиони, според вида на картата, съгласно действащата Тарифа – чл. 16 от Договора. От изложеното не може да се направи еднозначен извод, че тези разходи са включени при формиране на годишния лихвен процент на разходите, нито че същите са изключени. Ето защо, не е ясно по какъв начин е формиран, неясни са както компонентите, така и математическият алгоритъм, по който се формира годишното оскъпяване на заема. След като кредиторът, при формиране цената на предоставения от него финансов ресурс, задава допълнителни компоненти, които го оскъпват, следва по разбираем за потребителя начин да посочи какво точно е включено в тях.

Според [чл. 22 от ЗПК](#), когато не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 7 – т. 12 и т. 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – т. 9, Договорът е недействителен. Липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по [чл. 22 от ЗПК](#) - изначална недействителност, тъй като същите са изискуеми при самото сключване. При така обусловения извод за недействителност на Договора за потребителски кредит/заем е необходимо да се извърши преценка дали нарушението е съществено. От изложеното по-горе е видно, че съдържанието на Договора не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от неговото сключване.

С оглед изложеното, Съдът приема, че не са спазени тези на 12, [ал. 1, т.](#)

[8](#) и [т. 9 от ЗПК](#), поради което Договорът за кредитна карта е недействителен. За разлика от унищожаемостта, която се инициира от съответната страна, за нищожността Съдът следи служебно и при констатиране се позовава на същата в мотивите при обсъждане основателността на исковете. Имайки предвид последиците ѝ, съгласно [чл. 23 от ЗПК](#), потребителят – ответник би следвало да дължи връщане само на чистата стойност по кредита, но не и лихви или други разходи.

От приетите доказателства, се установява, че е налице неплатена главница, но тя не може да бъде установена за дължима в настоящото производство, тъй като би се стигнало до подмяна основанието на вземането.

Исковете по [чл. 422](#), вр.[чл. 415 от ГПК](#) следва да са идентични по основание, размер и период на претенциите в заповедното производство. След като Договорът е недействителен, Съдът не би могъл да признае дължимостта на главницата на това основание. Разпоредбата на [чл. 23 от ЗПК](#) е аналогична на тази по [чл. 34 от ЗЗД](#) и се базира на института на неоснователното обогатяване – при липсата на основание или при отпаднало основание, всеки дължи да върне това, което е получил. В случая, сумите се претендират на договорно основание като изпълнение с оглед действителен Договор за кредит, за което е била издадена и Заповедта за изпълнение, а не на основание [чл. 23 от ЗПК](#), като дадено по недействително правоотношение. Поради това и искът за главница не може да бъде уважен.

Съдът е длъжен да даде защита на нарушеното материално право в рамките и по начина, поискани от ищеца – като се произнесе дължими ли са претендираните суми на основание договорното правоотношение. В противен случай, би постановил недопустим краен акт (подобни хипотези са разгледани в Решение № 47/31.05.2017 година по т.д.№ 721/2016 година на I т.о., ВКС, Решение № 107/31.05.2013 година по т.д.№ 443/2012 година на II т.о., ВКС, Решение № 234/27.12.2013 година по т.д.№ 1181/2013 година на II т.о., ВКС и др.).

Предявените искове следва да бъдат отхвърлени изцяло.

За пълнота на настоящото изложение Съдът посочва следното:

Ищецът едва в Исковата молба се позовава на предсрочна изискуемост на вземанията, за която твърди, че е настъпила автоматично.

Следва да се отбележи, че предсрочната изискуемост представлява изменение на Договора, което за разлика от общите принципи на ЗЗД настъпва с волеизявление само на едната от страните, а датата на настъпване на предсрочната изискуемост играе ролята на падеж и представлява различен юридически факт.

По въпроса за предпоставките, при които настъпва предсрочната изискуемост на задължението по Договор за кредит са дадени задължителни за съдилищата указания с Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 година по т.д.№ 4/2013 година на ОСГТК на ВКС, които намират приложение и в хипотезата на предявени иски за установяване на вземането по издадена Заповед за изпълнение по [чл. 410 от ГПК](#) (в този смисъл е постановеното по [чл. 290 от ГПК](#) Решение № 123 от 09.11.2015 година на ВКС по т.д.№ 2561/2014 година, II т.о.). В т. 18 от цитираното Тълкувателно решение е посочено, че в хипотезата на предявен иск по [чл. 422, ал. 1 от ГПК](#) за вземане, произтичащо от Договор за кредит с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства, и кредиторът може да събере вземането си без да уведоми длъжника, вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на обстоятелствата, след като кредитната институция е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост, т.е. кредиторът следва да е уведомил длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита преди подаване на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение. Ако фактите, относими към настъпване и обявяване на предсрочната изискуемост, не са се осъществили преди подаване на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение, вземането не е изискуемо в заявения размер и не е възникнало на предявеното основание.

Независимо от обстоятелството, че ищцовото дружество не е банка, а финансова институция по смисъла на чл. 3, ал. 1 от Закона за кредитните институции (ЗКИ), даденото в Тълкувателно решение № 4/2013 година на ОСГТК на ВКС разрешение за необходимостта преди подаването на Заявлението да се съобщи на длъжника изявлението на кредитора, че счита кредитът за предсрочно изискуем, е принципно и следва да намери приложение по аналогия. Същото следва да се прилага не само за настъпване

на предсрочната изискуемост на задължения по Договор за банков кредит (, който по същността си е Договор за заем), но и по отношение настъпването на предсрочна изискуемост на разсрочени парични задължения по други Договори, по които престацията на кредитора е била изпълнена в цялост, а задължението на длъжника е разсрочено. Не съществуват правно-логически аргументи, които да послужат като основание за различно третиране на предсрочната изискуемост на кредитите (заемите), отпускани от небанкови финансови институции, и тези, отпускани от търговските банки. Няма основание заемодателят, който е финансова институция по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗКИ и по занятие предоставя заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, да бъде освободен от задължението да обявява на длъжника, че счита кредитът за предсрочно изискуем, защото това несъмнено би го поставило в привилегировано положение спрямо банката, която също по занятие предоставя в заем парични суми за своя сметка и на собствен риск. Липсва и основание за поставяне на кредитополучателите по Договори, сключени с небанкови финансови институции, в по-неблагоприятно положение спрямо длъжниците по Договори за банков кредити.

По тези съображения настоящият Съдебен състав счита, че и при Договор за овърдрафт, сключен от небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗКИ, съдържащ клауза за предсрочна изискуемост при неплащане на определен брой вноски, предсрочната изискуемост на вземанията по този Договор не настъпва автоматично, а е необходимо преди подаване на Заявлението кредиторът да е уведомил длъжника, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, и това волеизявление да е достигнало до длъжника.

Доколкото по делото няма доказателства за изпратено от кредитора Писмено уведомление за обявяване на предсрочната изискуемост, което да е достигнало до ответника – длъжник, Съдът приема за недоказан факта на обявяването ѝ на длъжника. От това следва, че към момента на подаване на Заявлението по чл. 410 от ГПК – 31.05.2022 година, не е била настъпила предсрочна изискуемост по Договора за кредит.

Дори и да се приеме, че Исковата молба може да има характер на връчване на изявлението, но тя не променя с обратна сила факта, че преди

подаване на Заявлението длъжникът не е бил уведомен редовно за предсрочната изискуемост. В настоящия случай и Исковата молба не е връчена на длъжника, поради това че не е намерен от Съда на посочения в Исковата молба адрес, поради което му е бил назначен и особен представител при условията на чл. 47, ал. 5 и ал. 6 от ГПК.

При изложените съображения, настоящият състав намира, че ищецът не проведе успешно пълно и главно доказване на разпределения му в тежест факт за надлежното обявяване на сочената предсрочна изискуемост, предвид което и исковете за установяване съществуващите на това основание вземания следва да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни и недоказани.

Относно разноските в двете производства:

При този изход на процеса, следва да се отхвърли искането на ищеца за присъждане на направените от него разноски по исковото и заповедното производства.

Относно възнаграждението на назначения особен представител на ответника:

По отношение на възнаграждението на особения представител на ответника А. А., Съдът е задължил ищеца да внесе такова в размер на 443.13 лв., изхождайки от практиката на Съда във връзка с възнагражденията на особените представители, назначавани по чл. 47, ал. 6 от ГПК, а именно: възнаграждението им да бъде определяно по реда на Наредбата за правната помощ и в съответствие с Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните адвокатски възнаграждения. Внесените 443.13 лв. следва да бъдат изплатени в пълен размер на адвокат Р. Б., доколкото производството по делото е приключило, има постановен Съдебен акт и доколкото правната и фактическа сложност на делото съответства на обема на предоставената правна помощ, респ. на определеното възнаграждение в размер на 443.13 лв.

Водим от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни и недоказани, предявените от „Дайнърс клуб България” АД с ЕИК 121230735, със седалище и адрес на управление:

град София, бул.,„България” № 81г, представлявано от Изпълнителния директор Симеон Борисов Илиев, против А. А. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес: *****, искове с правно основание чл. 422, ал. 1, вр.чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК, вр.чл. 240, ал. 1 и ал. 2, вр.чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД, вр.[чл. 9](#), [чл. 11](#) и [чл. 33 от](#) ЗПК, за признаване за установено в отношенията между страните дължимостта на следните суми: 2 724.17 лв., представляваща главница, дължима по Договор за преиздаване на револвираща международна кредитна карта DINERS CLUB и предоставяне на кредитен лимит (овърдрафт), сключен на 14.11.2018 година и 320.49 лв., представляваща наказателна лихва за забава, дължима за периода от 01.11.2021 година до 31.05.2022 година, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на Заявлението по чл. 410 от ГПК в Регистратурата на Районен съд - Свиленград (31.05.2022 година) до окончателно изплащане на сумата, за които е издадена Заповед за изпълнение по [чл. 410 от ГПК](#) с № 191/01.06.2022 година по ч.гр.д.№ 361/2022 година на Районен съд - Свиленград.

ОТХВЪРЛЯ искането на „Дайнърс клуб България” АД с ЕИК 121230735, със седалище и адрес на управление: град София, бул.,„България” № 81г, представлявано от Изпълнителния директор Симеон Борисов Илиев, за присъждане на направените разноски по заповедното производство (ч.гр.д. № 361/2022 година на Районен съд – Свиленград) и по настоящото исково производство.

ОПРЕДЕЛЯ окончателното възнаграждение на назначения особен представител на А. А. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес: ***** – ответник по гр.д.№ 512/2022 година по описа на Районен съд – Свиленград, а именно: адвокат Р. Б., в размер на 443.13 лв.

ДА СЕ ИЗПЛАТИ възнаграждение на назначения особен представител на А. А. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес: ***** – ответник по гр.д.№ 512/2022 година по описа на Районен съд – Свиленград, а именно: адвокат Р. Б., в размер на 443.13 лв., внесени от ищеца по набирателната сметка на Районен съд – Свиленград, по сметката, посочена в документ за банкова сметка на „Банка ДСК” АД, приложен към Молба с вх.рег.№ 1571/22.02.2023 година.

РЕШЕНИЕТО в отхвърлителните части подлежи на въззивно

обжалване пред Окръжен съд – Хасково в двуседмичен срок от получаване на Съобщението от страните, че е изготвено и обявено; а в останалата част, имаща характер на Определение – не подлежи на обжалване.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните по делото, заедно със Съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Препис от Решението в частите относно определеното възнаграждение на особения представител, което трябва да му бъде изплатено, да се изпрати на Главния счетоводител на Районен съд – Свиленград за сведение и изпълнение.

След влизане в сила на Решението, приложеното ч.гр.д.№ 361/2022 година на Районен съд - Свиленград да се върне, ведно с надлежно заверен препис от Решението с отметка относно датата му на влизане в сила.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____